

žandarja nekaj okregala, on pa jo je zatožil po nemško, da je bila z njim — grob — robata. Sodnik je šel gledat v slovar, kaj se pravi po slovenski »grob« in je našel, da pomeni tudi »debel«, slišal je celo, da pravijo ljudje po nemško »grobe Leinwand« debelo platno, torej je tudi županja bila z žandarjem debela.

4. »Žrebca bomo vlekli.« V neki občini so imeli volitev, katero je vodil nemškutarski komisar. Ker so se pa pri glasovanju glasovi razcepili, je modri komisar rekel: »Štine so se razšpricale, bomo žrebca vlekli.« Misli je na nemško »Los ziehen« — žrebat, srečkati; nekje v slovarju je enkrat našel, da »Los« pomeni v slovenskem žreb, in tako je iz žreba napravil žrebca.

Bodi za sedaj dovolj, naštetih bi se dalo takih vzgledov še več. Tako se zgodi, da nemškutarski uradnik ne razume Slovenca, Slovenec pa ne njega. In take ljudi moramo drago plačevati in ti odločujejo o naših najvažnejših zadevah.

Državni zbor.

Dunaj, 8. dec. 1903.

Čehi in Poljaki.

Kdor tega še ni sprevidel poprej, je lahko spoznal zadnji čas, da nimajo Čehi, Slovenci, Hrvati in Rusini ničesar pričakovati od Körberjeve vlade. Zdajšnja vlada stori samo to, kar ji dovolijo Nemci. To se je videlo zadnjič, ko je dr. Körber silno razžaljivo govoril v zadevi zatiranih koroških Slovencev. Zato so se pa vsi Slovani združili s Čehi proti zdajšnji vladi. Čehi so vložili brez števila nujnih predlogov, s katerimi so zabranili, da se ne sme in ne more v zbornici obravnavati o nobenem vladnem predlogu. Ko se je pretekli teden razpravljala česki nujni predlog o spremembi znanega § 14. držav. zbora in je Č. h. dr. Baksa govoril 4 ure deloma česki deloma v nemškem jeziku, je vstal vodja Poljakov, vitez Javorski, ter obsojal obstrukcijo Čehov. Čehi so starcu Javorskemu to hudo zamerili ter mu klicali: »Ali ste vi Slovan? Sram vas bodi!« O tej zadevi se je pozneje posvetoval poljski klub ter odobril govor svojega predsednika. To je nesreča za avstrijske Slované, da nismo med seboj edini kakor Nemci. Poljaki podpirajo vedno vsako vlado, naj je Slovanom prijazna ali sovražna. Proti svojim sorojakom Rusinom pa postopajo ravno tako krivično, kakor Nemci proti Slovincem. — Ko se je glasovalo o nujnem predlogu Čehov zastran

spremembe § 14, se je predlog zavrgel s 134 glasovi proti 70. Z Nemci so glasovali Poljaki; v manjšini pa so ostali Čehi, Jugoslavnani, Lahi in Vsenemci.

Za slovanška vseučilišča.

Čehi zahtevajo z vso vneto ustanovitve drugega češkega vseučilišča v Brnu. (eno že imajo v Pragi, pa je prenapolnjeno); Rusini hočejo imeti rusinsko, a Slovenci slovensko in hrvatsko univerzo v Ljubljani. Jednako hočejo imeti Italijani svoje laško vseučilišče. Lahov se šteje v Avstriji med narodi, ki imajo svoje (laške) visoke šole, nekaj nad 700 000; medtem ko je Slovencev nad en milijon 300 tisoč, Rusinov nad tri milijone. A vendar je vlada Lahom že obljubila posebno laško visoko šolo, medtem ko noče nič slišati ne o slovenski, ne o rusinski ali češki univerzi. Zato so priredili dne 3. decembra t. l. slovanški visokošolci velik shod, kamor so bili povabljeni tudi vsi slovanški državni poslanci, da se zopet slovesno ponovi zahteva po ustanovitvi slovensko-hrvatske, rusinske in češke visoke šole. Shoda se je vdeležilo mnogo slovanških državnih poslancev; le poljskega ni bilo nobenega. V imenu Slovencev je obljubil na shodu dr. Ploj, da bomo mi vedno zahtevali svoje slovensko-hrvatsko vseučilišče, isto je izjavil v imenu Čehov poslanec Vencel Hrubý in v imenu Rusinov poslanec Barvinsky. Štelo se je nad 900 vdeležencev. — Ravno to je nglavitni vzrok, zakaj so začeli obstrukcijo Čehi, ker jim vlada neče dati obljube, da bo skrbela za ustanovitev češkega vseučilišča.

Sklep državnozbor. zasedanja.

Mnogo se je govorilo v poslanskih krogih in čitalo po listih, kaj hoče vlada napraviti z držav. zborom. Ali naj ga razpusti? To bi njej nič ne koristilo, kajti v tolikem številu pojdejo zopet v novi državni zbor češki in jugoslovanski poslanci, da lahko nadaljujejo obstrukcijo proti vladi. O tem niti govora ni, da bi se vladi dovolilo, pobirati l. 1904 davke. Zato bo skoro gotovo 13. decembra odgodila zasedanje držav. zbora ter s pomočjo § 14 dala sama sebi pravico, pobirati še nadalje davke. S pomočjo tega paragrafa bo napravila tudi novo pogodbo z Ogrsko. — Dne 15. dec. se zberejo delegacije, da dovolijo denar, ki se potrebuje za vojno in za druge skupne avstro-ogrške zadeve. Ali bo dr. Körber potem še dalje ostal na svojem mestu in še on kedaj sklical državni zbor, je pa veliko vprašanje. Seveda, nemške stranke ga bodo branile na vso moč. Toda popolno brezuspešno bi bilo sklicevati zopet državni zbor, če vlada neče ugoditi nobeni

zahtevi Čehov in drugih manjših slovanških narodov. — V delegacijah se bo moral minister zunanjih zadev, grof Gulohovski, opravičiti o tem, da se je po smrti papeža Leona XIII. vmešaval v volitev njega naslednika in zabranil izvolitev kardinala Rampolla za novega papeža. V avstrijski delegaciji se bo brez dvoma vzdignil velik vihar proti Ogrom in se bo vprašalo, ali naj Avstrija še dovoli denarjev za ogrsko armado.

Politični ogled.

Slovensko društvo za Spodnji Štajer naznanja v obeh kranjskih dnevnikih ogorčenje nad nesramnim odgovorom, ki ga je dal načelnik deželne finančne oblasti štajerske nekemu slovenskemu uradniku, kateri je prosil, da se ga prestavi v domač kraj, namreč, da si naj gospodje Slovenci premislijo, predno sklenejo stopiti v službo pri davkarskem uradu. Slovensko društvo smatra ta drzni izrek za nečuveno ponemčevalno uplivanje na slovenske uradnike. Istotako so celjski Slovenci v enakih javnih izjavah izrazili svojo ogorčenost nad takim nezaslišanim odgovorom. Slovensko ljudstvo si plačuje samo svoje uradnike, ne dobiva jih zastoj, zato ima tudi pravico zahtevati take uradnike, ki ga razumejo. Nemci pa ne razumejo in ne ljubijo našega slovenskega ljudstva.

Nemški deželni predsednik na Kranjskem, baron Hein, si mnogokaj upa. Zadnje nedeljo sta nemeravala predavati v Ljubljani makedonska Slovana Orlovec in Stojančev o razmerah na Makedonskem, a baron Hein jima je predavanje prepovedal. Namen predavanja je bil odlično človekoljuben, vzbuditi pri Slovincih sočutje do bednih Makedoncev ter dobiti podporo za gladne makedonske begunce v Bolgariji. Cesar sam je daroval za makedonske begunce 10.000 K. Na Kranjskem pa baron Hein usmiljenosti Slovencev do nesrečnih bratov ne pusti proste poti. Tak človek spada pač kam drugam, a ne na deželnotpredsedniški stolec!

Deželnotborski mandat je odložil g. dr. Janko Brejc, ker se je preselil iz Kranjskega na Koroško. V posebnem pismu se zahvaljuje svojim volivcem okraja Kranj—Št. f. aloka—Tržič za dosedaj mu izkazano zaupanje.

General Albori, novi načelnik Bosne in Hercegovine. Uradni vojaški list je objavil te dni upokojenje generala konjice, barona Appela na njegovo lastno prošnjo, ter imeno-

Imela je že pikri odgovor na jeziku, toda premagala se je še ter vprašala: »Kaj pa ste imeli v mestu opraviti?«

»Različne osebne zadeve sem še moral urediti.«

»Mi seveda ne smemo nič o tem vedeti. Ali ste v mestu toliko nakupili, da ste rabili za to celo skatljio!«

»Da, nakupil sem različne potrebne in koristne reči.«

Žena je sprevidela, da ne izve od starega ničesar, zato ga je strupeno pogledala, zapustila sobo ter zaloputnila za seboj vrata, da se je vse streslo.

Od tega dne ni prišla mlada Karingerca iz razburjenosti. Njena radovednost je od dne do dne rastla, tako, da ni imela ne po dnevu ne po noči miru. Saj pa tudi ni bilo čuda. Dogajale so se nečuvne stvari. Stari Karinger si je dal svojo sobo na novo obeliti in poslikati. Stara, gnjila tla je zamenjal z novimi, dal je okni povečati ter kupil novo ključavnico na vrata. Ako mu ni ugajala njena hrana, kupil si je v vaški gostilni kos pečenke ali si je dal opraziti kako piščice. Vsak dan je pil vino in kadil najboljši tobak, ki ga je dobil v vasi. Stari je vsak dan boljše izgledal, tako mu je prijala nova hrana.

»Ti, mož«, rekla je nekega dne žena mlarem Karingerju, vsa zelena od jeze, »meni

se zdi, da dela stari na tvoje ime dolgove. Odkod pa naj vzame denar? Takoj greš in povsod povprašaš!«

»Saj sem že to storil«, ji odgovori mož jezno. »Oče ni nikjer nič dolžan ostal. Bil bi vesel, če bi mogel vse svoje dolgove tako poplačati s svetlimi kronami kakor on.«

Žena ga je začudeno pogledala. »Kaj, s srebrom plačuješ! Kje vendar to dobiš?«

»Kaj jaz vem! Če hočeš izvedeti, idi ga vprašati! Bog ve, če bi ne bilo boljše, ko bi bila ti z njim lepše ravnala!«

»Seveda, zdaj sem vsega jaz kriva! In ti? Ti si seveda lepše z njim ravnala!«

Mož je tiho vzel klobuk in odšel iz sobe. Tudi drugi so opazili, kako dobro živi stari Karinger. Kmalu so začeli govoriti, da je našel zaklad, katerega je s pomočjo svojega prijatelja Zarnika v mestu prodal.

To govorico sta zvedela tudi mlada Karingerja. Strašno ju je to razburilo. Zdaj sta sprevidela, kaj je imel stari v tisti skatljji; zdaj sta razumela, zakaj je stari vedno svojo sobo previdno zaklepal, ako je slučajno kam odšel.

Ko bi vsaj enkrat mogla videti, kaj je v skatljci! Gotovo več tisoč kron. Ko bi vsaj stari vsega ne porabil, da bi kot njegova dediča premalo ne podedovala!

Mlada sta imela nekega dne pogovor, v

katerem sta tuhtala, na kak način bi se pri starem zopet priljubila. Kmalu sta bila edina ter sta skovala načrt.

Od tega dne sta ravnala popolnoma drugače s starim. Zjutraj sta ga vselej prijazno pozdravila, sin ga je večkrat vprašal za svet, kako bi to ali ono v gospodarstvu naredil, kmetica mu je kuhala okusna, lahko prebavljiva jedila in ga je večkrat s sladkim glasom vprašala, kaj želi za obed.

»Saj ni treba, da bi v gostilni jedel, saj znam ravno tako dobro kuhati, kakor gostilničarka«, je dejal stari.

Stari se je delal, kakor da bi niti ne opazil spremembe v obnašanju sina in snahe. Kar se mu je ponudilo, je vzel svetoval, če ga je kedo vprašal za svet; drugače je pa bil jako malobeseden posebno pa tedaj, če je kateri napletel govor na njegove denarje. K večjemu je odgovoril: »A kaj, ljudje hočejo več vedeti kakor jaz. Pustita jih naj govorijo.« S tem je bil navadno pogovor končan in snaha je imela zopet vzrok jeziti se nad »trdoglavo hinavščino« starega. Seveda javno svoje jeze kazati si ni upala, ker se je bala, da izgubi bogato dedščino.

(Dalje prihodnjič.)

vanje feldcagmajstra barona Alborija poveljnikom 15. voja in načelnikom deželne vlade za Bosno in Hercegovino in imenovanje feldcagmajstra Horsetzkyja poveljnikom 1. voja. Pri tej priliki je cesar izdal baronu Appelu lastnoročno pismo, v katerem se spominja njegovega izvrstnega službovanja v vojni in v miru ter obžaluje njegov odstop od sedanjega mesta. Objednem mu je podelil cesar brilante k Marije Terezijevemu vojaškemu redu. O Alboriju gre glas, da je zelo blagega srca. —

Dopisi.

Sv. Ilj v Slov. gor. (Naša mladenska zveza.) Da se v javnosti ne bode mislilo, da šentiljski mladeniči dremljemo, hočemo vam, dragi čitatelji, poročati o delovanju naše »Mladenske zveze«. Ni sicer naša navada, obešati vsako malenkost na veliki zvon, a vendar mislimo, da bode širše kroge zanimalo, da tukajšnji obmejni mladeniči delujemo za uresničenje naših vzvišenih idealov. Za geslo si je »Zveza« po svojem ustanovitelju č. g. Roškarju izbrala: »Bog in narod!«. S temi besedami se pozdravljamo, po teh besedah pa tudi delujemo. Žalibog, da nam je usoda vzela iz naše sredine dičnega duhovnega voditelja, gorečega narodnega prvoboritelja č. g. Roškarja, ki so bili prestavljeni k Sv. Barbari v Haloze. Toda dobili smo zopet navdušenega narodnega kaplana č. g. Ravterja. Poučni »Zvezini« shodi so se vršili do sedaj navadno vsak mesec, včasih celo dvakrat. Od sedaj naprej pa se bodo predavanja vršila redno vsako prvo nedeljo v mesecu, h katerim shodom prijazno vabimo vse tovariše, domače pa tudi sosedne. — V nedeljo, dne 25. okt. smo se zbrali mladeniči v Čitalnici ter smo na predlog voditelja imenovali enoglasno č. g. Roškarja častnim članom »Zveze«. Mladeniči so z burnim odobravanjem sprejeli utemeljevanja voditeljeva. Na tem shodu smo volili tudi novo vodstvo. Na predlog vodje Ž. se je vodstvo sledeče sestavilo: voditelj And. Marko, tajnik Franc Žek, blagajnik Drag. Muršec. Ker pa je novi vodja Marko bil na potu domov od nekega nemčurja napaden in težko poškodovan, je odložil vodstvo. Zato se je vršila v nedeljo, dne 8. listopada dopolnilna volitev 4 člana vodstva in voditelja. Voditeljstvo se je zopet poverilo prejšnjemu vodju Žebotu. Ta dan smo tudi ogledovali od Cirilove tiskarne kaj krasno izdelano diplomu našega g. častnega člana. — Naš vrolo delujoči in vneti naš tajnik nam je prečital dnevni red in povedal, kako da smo delovali in kako moramo zaprejš delovati. Voditelj pa nam je razlagal naš opravičnik; že ozdraveli tovariš Andrej pa nam je prečital došlo zahvalno pismo č. g. Roškarja. Naj omenim le ta stavek iz pisma: »Vaše geslo »Bog in narod« bodita vam dve svetli zvezdi vodnici, po katerih se ravnaite meni v čast. Vam pa v častno in večno srečo!« — Dal Bog! Nato pa je vodja na šaljivi način predaval o predmetu: »nemškutarji«; to predavanje se bode prihodnjič zopet nadaljevalo. Ta prizor je vzbudil toliko smeha, da je predavatelj moral večkrat prenehati. Ko je n. pr. rekel, da nemškutarjevi možgani tehtajo okoli 200 gr manj kot narodnega Slovence; da ima nemškutar drugačne luknjice na nosu in mu zato vse slovensko smrdi, ima drugačna ušesa, ker ga razburi slovenska beseda, posebno pa pesem itd., tedaj se je marsikateri držal kar za trebuh vsled smeha. Nato so vstopili v zborovalno sobo naš vneti duhovni voditelj č. g. Ravter. Mladeniči smo jih burno pozdravili z »živijo«-klici. V prepričevalnih besedah so nam nato slikali, kako bode naše delovanje, da bode isto imelo kaj uspeha. Navduševali so nas za bralno društvo, dobre časnike in za natančno izvajanje »Zvezinega« gesla »Bog in narod!«. Končali so: »Delujte neumorno z Bogom za mili narod naš in prelepo našo domovino!« Ta zares krasen

govor je naredil na mladeniče mogočen vtis. Nato se je otvorila debata o raznih važnih predmetih; vodja naznani n. pr. da je razpisana do prihodnjega shoda nagrada tistemu, ki bode najbolje rešil uganko: Čemu bi najbolje služil nemškutar? in pa: Kdaj se nemškutar spreobrne? V živahnih razgovorih o našem prihodnjem delovanju nas je že dohitel mrak. — Vsem tovarišem, domačim in daljnim, želimo vesele božične praznike in nad vse srečno novo leto. — Šentiljski.

Sv. Lenart v Slov. gor. (Klepčev klub.) Kaj ne da, gospod urednik, me začudeno gledate, da ima današnji dopis se tako glaseč naslov, pa kar je, to je. Saj veste, da svet dandanes napreduje in, kaj ne bi tudi naši nemčurji. Da napredujejo, to so najprej pokazali pri polomu slavne »voršuskase«, ko so beračili za pomoč med prizadetimi Slovenci in to od zadnjega škrivca do slavnega očka župana. Posilnimec je ponižno prosil Slovence, to je nemčurski napredek! Vsled tega so jim prevelikodušni Slovenci pomagali zopet na noge ter jim darovali od vloženih denarjev 25 %. Mislili so si nemara, da bo nemški moloh sedaj miroval. Toda varali smo se, prvo svojo zahvalo so pokazali, kakor znano, na mladeniškem shodu, kjer je brezolikhana tržka druhal ob pasivni asistenci dveh policajev žalila slovensko zastavo in slovenske mladeniče. In sedaj, ko so začeli že malo krepkeje dihati, so si ustanovili takozvani »klepček klub«, katerega vodstvo je priredilo minolega mesca plesni venček ter namenilo morebitni dobiček »Sülmarki«, v zahvalo od Slovencev jim storjeno uslugo. — Klepček klub je društvo, kojega ud mora vedno pri sebi imeti dvakrajcarski nožek, drugače zapade kazni. Kaj ne da, gliha vkup striha? Ni nam znano, ali je veselica vrgla kaj dobička »Sülmarki« ali ne, dovolj pa nam je, da vemo, kje se je ta izzivajoča veselica vršila ter kdo se je je udeležil. Seveda je dal g. Sarneck svoje po vsenemški ozaljšane prostore vporabo, trgovec in župan Sedminek je bil s svojo osebo navzoč, nadalje trgovec Papst s svojim varovancem večnim letovničarjem. Pa naj bi že bilo tako ali drugače, mi bi ne imeli toliko nasproti, ako bi nas ne bi vznemirjevala misel, od koga se živijo vsi ti in drugi udeleženci, kateri se udeležujejo veselice, katere so naperjene v podporo istega društva, katero ima nalogo ugonobiti zadnjega slovenskega kmeta. Pač nam more odgovoriti še najbolj narodnozaspna mamica, da od Slovencev. Da, od nas Slovencev, da, mi jim polnimo žepe ter si brusimo meč, s katerim nas bodo ugonobili. Ali se nam niso dovolj jasno pokazali pri raznih naših shodih ter dan na dan, da bi nas radi v žlici vode utopili, razven tedaj, kadar jih z denarjem zalagamo?

Rojaki, bodi nam vedno v spominu oni usodepolni dan, ko so nemčurski trgovci in gostilničarji klicali ogenj in žveplo na našo mladino, ne pozabimo, da je hotel trgovec Sedminek s svojimi petimi »fajerberi« kropiti našo mladino in naše kmete! Slovenci! Našega kruha siti nemčurji so nam napovedali odločilen boj, kateri pa ne bo samo odločilen za tukajšnji trg, ampak za cele Slovenske gorice! Slovenci, stojmo na straži, branimo se!

Od Sv. Benedikta v Slov. goricah. († Fric Fekonja) V soboto, dne 5. dec. smo tukaj spremili k zadnjemu počitku Frica Fekonja, gostilničarja pri Sv. Treh kraljih. Še komaj 29 let star je moral dati slovo svetu; smrt ga je po kratki bolezni presadila nenačoma v večni vrt. Marsikoga je pretresla žalostna ta novica, zakaj rajnega »Frideka« smo vsi radi imeli. Bil je pokojni že kot mladenič navdušen narodnjak, ki je ljubil lepo petje ter je izvrstno sodeloval pri mnogih gledaliških predstavah. Pri vojaki se je tudi odlikoval, bil je četovodja. Marsikdaj je s ponosom povdarjal, posebno nasproti takim, ki so nemščino hvalili čez vse, svoj materni jezik pa zaničevali: »Ko sem prišel k vojakom, skoraj nič nisem znal nemški, pa sem

vendar hitro napredoval. Slovenec se hitro nauči nemščine, če mu je treba.« Prišedši od vojakov se je oženil in prevzel od očeta posestvo in gostilno pri Sv. Treh kraljih. Bil je radi svojega veselega značaja, rodoljubnosti, poštenosti pa tudi odločnosti obče priljubljen. Nemčurjem in pristašem »Štajerca« je bil odločen nasprotnik. Letos si je dal lepo slikati svojo gostilno in olepsati z raznimi slovenskimi napisi. Pri prenovljenju cerkve Sv. Treh kraljev je tudi vrlo pomagal. Sploh je bil prijatelj in podpiratelj vsake dobre stvari. Zato je na dan pogreba marsikdo vzdihnil: »Škoda za našega Frideka!«

Njegovega pogreba se je vkljub slabemu vremenu udeležilo obilo znancev in prijateljev. Na pokopališču so mu naši pevci zapeli ganljivo, v srce segajočo nsgrobnico. — Dragi Fric! Počivaj sladko v zemlji slovenski, katero si iskreno ljubil v življenju! Ohranimo te v vednem najboljšem spominu in ti kličemo z nagrobnico:

Prijatelj dragi, blagor ti!
Boga si ljubil in Marijo,
Sovražil greha hudobijo.
Zato zaupamo, da v Bogu
Raduješ se v nebeškem krogu,
Saj svojih Bog ne zapusti.
Prijatelj dragi, blagor ti!

Št. Janž na Drav. polju. (Razno.) Dne 15. listopada smo obhajali pri podružnici Sv. Marjete blagoslovljenje šolskega poslopja, ker se je dosedanja enorazrednica razširila v dvorazrednico. Preč. g. župnik je v imenovanju podružnici razložil pomen slavnosti ter posebno povdarjal korist, ki jo bo imela zlasti mladina od šole, pa tudi vspodbujal stariše, naj podpirajo učiteljstvo v njihovem težkem delovanju, da bo šola dosegla svoj namen. Po dokončanem cerkvenem obredu je nekatere goste povabila gostoljubna nadučiteljeva hiša na svoj dom, kjer smo se pri običajnih zdravicah seveda tudi spominjali prvega zaščitnika šole, presvitl. cesarja, nakar se je navdušeno zapela cesarska pesem. — Teden pozneje pa smo obhajali drugo slovesnost v farni cerkvi, ko je bilo v Marijino družbo sprejetih nad 40 deklet. Pri tej priliki je imel č. g. Ivan Rožman, kaplan hajdinski, prelep cerkveni nagovor, za kar mu bode tem potom izrečena najsrčnejša zahvala. Če Bog da, bomo v kratkem zopet imeli enako slovesnost, ko bodo v imenovano družbo sprejeti mladeniči, katerih se je oglašilo že precejšno število. Bog daj stanovitnost in svoj blagoslov! — Dne 29. listopada je g. potov. učitelj Jelovšek v obilnem številu zbranim gospodarjem razlagal, kako si naj zboljšajo svoje domače gospodarstvo zlasti v svinjereji, da bodo doma prišli do boljšega plemena, na trgu pa lažje spravili v denar. — O našem bralnem in tamburaškem društvu pa povem kaj prihodnjič!

Zdole pri Kozjem. (Nekaj črtic iz letne kronike 1903.) Dospeli in prijadrali smo srečno, hvala Bogu, blizu konca leta 1903; le nekaj dni še imamo in nastopili bomo novo leto 1904. Toraj ob koncu leta smo. Ozrimo se še enkrat nazaj in pogledimo nekoliko letno kroniko, po stari hvalevredni navadi in zabeležimo vse glavne podatke, kateri se tičejo gospodarstva in kmetijstva, ker to je že itak naša prva dolžnost. Evo vam toraj, dragi kmetovalci, nekaj bilježk iz našega kraja. Ozimna setev nam je prav bogato obrodila, posebno pšenica, ječmen in rž, česar je posebno naš kmetič vesel, ker so mu mlatiči obilno drobnega zrnja namlatili in slame pripravili za dolgo in hudo prerokovano zimo. Spomladna setev, koruza, krompir, fižol in oves, so tudi polovico več od lani obrodili čvrstega zrnja. Še tudi letna žetev, ajda nam je prav dobro obrodila, akoravno jo je suho avgustovo vreme v rasti nekoliko zadržalo. Sadja: hrušek, jabolč, sliv itd. je bilo po nekaterih krajih dovolj, po drugih pa skoraj nič. Orehov srednje, kostanjev dovolj. Zelja, repe in korenja tudi zadosti. Listja in drv je dobil le količkaj skrbni gospodar dovolj za dolgo pričakovano zimo. Vinska trta, ta je gospodarica vseh